

MIRA

NINA PROTUŠOVÁ

YOLIO

MIRA

NINA PROTUŠOVÁ

Text © 2019 by Nina Protušová
Cover illustration © 2019 by Barbora Brandysová
Cover design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6677-3

Prológ

Som si celkom istá, že sa v tejto bytovke stala vražda. Takéto miesta vyžarujú akúsi divnú energiu a priťahujú vystrašené mladé duše, ako som ja, ktoré sa budú báť v noci čo i len oka zažmúriť.

Sedela som na škatuli plnej kníh a triasla sa od zimy. Mala by som sa vybaľovať, no nevedela som sa do toho donútiť. Bolo zvláštne odsťahovať sa od mamy a byť odkázaná na rady, ktoré ma mali za devätnásť rokov naučiť, ako sa o seba postarať. *Strašidlá neexistujú. Neotváraj dvere cudzím ľuďom. Farebné a biele veci sa perú oddelene...* Akoby mi to niekedy pomohlo.

Zazvonil telefón a vytrhol ma zo zamyslenia. Na displeji sa zjavila fotka vysmiateho dievčaťa s plyšovými zajačimi ušami nasadenými na hlave.

„Už som hore. Išla by som ti pomôcť, ale primrzla som k zemi,“ oznámila som Táni, no napriek tomu som sa postavila a šla jej naproti. Predpokladala som, že si priniesla aspoň dvakrát toľko vecí ako ja.

Mýlila som sa. Doniesla trikrát toľko kufrov a škatúl, a ešte fľašu šampanského. Otvorili sme ju, zviezli sme sa na kuchynské stoličky a vstrebávali pocity z nového bývania.

Je to Tánin byt, teda Tániných rodičov. Ja v ňom budem žiť najbližší rok ako... ako sa dá jemne povedať parazit?

Spolubývajúca grátis? Jednoducho s ňou budem bývať a nemusím jej nič platiť, pretože sme od detstva najlepšie kamarátky a pretože jej rodičia majú zlatú baňu v podobe firiem, akcií a inej mágie.

„Mali by sme sa vybaľovať,“ navrhla som bez štipky nadšenia.

„Uhm.“

„Ale určite existuje nejaký dôvod, prečo to nemusíme spraviť.“

„Čítala som, že ide do módy kartónový nábytok,“ pokrčila Táňa plecami a odpila si šampanského. „Je to hit jesene.“

„Sme trestuhodne lenivé,“ zasmiala som sa, no nepohla som sa z miesta.

„Uhm,“ zamrmlala Táňa znovu. Potom dlho hľadela do prázdna, úporne premýšľala a zahlásila: „Asi pôjdem spať. Nechcem mať zajtra kruhy pod očami.“

„Skutočne? Očakávala som, že sa ma budeš snažiť zlánať do nejakého klubu.“

„Fakt sa chcem vyspať. Zajtra sa mi začína škola, musím nejako vyzerať. Možno je to poslednýkrát, čo sa poriadne vyspím. Ako vraví môj otec – škola má byť na prvom mieste,“ vravela, no kútikmi úst jej šklbalo.

„Mne o tom hovor. Veď som sa kvôli nej skoro zabila,“ podotkla som.

„Och, výborne, konečne to neberieš tak vážne. Len pre tvoju informáciu, všetkým naokolo odľahne. Toľkokrát som už chcela niečo poznamenať, no bolo mi to blbé.“

„No tak hovor. Čo ťa toľko dusilo?“

„Koluje o tebe jeden nevinný žartík. Vieš, ako počas štúdia medicíny zachránila Mira najviac životov? Havarovala cestou na prijímačky.“

Neovládla som sa a vyprskla do smiechu. „Máš právo povedať to na mojej promócií.“

„Dovtedy vymyslím niečo lepšie, budem mať na to dost času,“ zahlásila, postavila sa zo stoličky a odložila pohár do drezu. „Idem spať. Dobrú noc a myslí na mňa zajtra,“ povedala spomedzi dverí.

„Dobrú. Nájdi si kamarátov, šprtka,“ odvetila som a dve-re Táninej izby sa zavreli.

Dala som si rýchlu sprchu, pričom môj uterák ostal bezpečne na dne jedného z kufrov. Iba som sa otriasla ako pes a hodila na seba pyžamo.

Zavrela som za sebou dvere a hneď sa zamotala do deky. Do hebučkej, mäkučkej deky, ktorá ako zvyšok vybavenia mojej izby pochádzala z Ikey. Mohli by u mňa nafotiť nový reklamný katalóg – čo všetko si má kúpiť mladý človek, ktorý je na mizine, no neodolá zbytočnostiam. Po izbe som mala rozmiestnené voňavé sviečky, vankúšiky, rámiky na fotky a huňaté deky. Keď sa to tak vezme, tie boli správnu investíciou. Možno predám chladničku a kúpim ďalšie, musím sa predsa prispôbiť tunajším podmienkam.

Zaliezla som do postele, otvorila notebook a rozklikla dokument *Poznámky z biológie*. Nikomu by nenapadlo, že v ňom ukrývam svoje najväčšie tajomstvá. Skontrolovala som dátum a začala písať nový odsek.

Stratu pamäti som vždy brala ako trest. Keď som na Silvestra zanechala zdravý rozum v starom roku, spomienky sa mi pomiešali a postrácali, akoby som ich zo seba vytriasla počas divokého tancovania. Tak úpenlivo som sa snažila spomenúť si, čo som povymýšľala, no nešlo to. Bol to trest, ktorý som si zaslúžila.

Taktiež si myslím, že som bola mimoriadne zlé dieťa. Z raného detstva si nepamätám takmer nič, až do základnej školy sú moje spomienky veľmi hmlisté.

A teraz tá nehoda. Keď som sa prebrala v nemocnici, netušila som, čo sa stalo. Nevedela som, ako dlho som tam ležala, nevedela som si spomenúť, ako som sa tam dostala.

Zvláštne, ale ani ma nezaujímalo, či som v poriadku. Chcela som v prvom rade vedieť, čo sa stalo. Potom mi to doktor opatrne prezradil. V nemocnici som ležala už dva dni, pretože som havarovala cestou na prijímacie skúšky. Vraj je zázrak, že som vôbec prežila. S niečím takým sa už dlho nestretli – rovná cesta, východ slnka, jediný strom – a mňa to skoro stálo život.

Polícia prišla na to, že som stratila kontrolu nad vozidlom, pretože som si čítala správu. Vzali mi vodičák a viac to nerozpítvávali, akoby sa to snažili utuľať. Nestažovala som sa, no zdalo sa mi to prinajmenšom čudné.

Z pamäti mi teda vypadli celé tri dni. Nedokázala som si vybaviť ani deň pred nehodou – v nemocnici vraveli, že to je normálne, že dôsledkom silného šoku sa mi strata pamäti rozšírila. Odborný názov znel retrográdna amnézia. S veľkou pravdepodobnosťou je iba dočasná, no doktori robili všetko pre to, aby vo mne nevyvolali falošné nádeje.

Otázkou zostáva – za čo som si vyslúžila takýto trest? Niečo totiž nie je v poriadku. Od nehody sa ku mne všetci správajú inak. Ako keby ste pozerali jeden film, zrazu by ho niekto prestrihol a pustil nový. Pokračovanie s rovnakými hercami, no odlišnými scenármi.

O polhodinu som si po sebe prečítala svoje najnovšie výplody a spokojne som prikývla. Posledné tri mesiace sa vždy pred spaním vraciam k nehode. Píšem o nej a predstavujem si ju, dúfajúc, že mi to nejakým zázrakom navráti spomienky. Kým sa tak nestane, nemám žiadnu záruku, že nie som obklopená klamármi.

Lahla som si a pomaly zaspávala, mysliac na najdôležitejšiu otázku.

Čo také hrozné sa mohlo stať?

1. kapitola

Pondelkové rána odteraz patria k mojim najobľúbenejším a najškodoradostnejším chvíľam. Prevalím sa na jeden bok a myslím na Táňu, ako sedí na nudnej prednáške. Prevalím sa na druhý a pred očami vidím Petra zaseknutého v nekonečnej zápche. Ostanem ležať na chrbte, úplne sa zaborím do mäkkej periny a pomyslím na Rada. Spriaznená duša či nie, dúfam, že je tiež už pekne dlho hore a zarezáva v škole.

Keď sa však dostanem z postele, vypijem si kávu a odpíšem Petrovi na esemesku na dobré ráno, som si vedomá toho, že najlepšiu časť dňa mám za sebou.

Na chodbe na mňa čakali škatule plné vecí, ktorým bolo treba nájsť nové miesto. Rozhodla som sa spraviť to nejakým interaktívnym spôsobom. Napríklad by som si mohla predstaviť, že všetko od svetrov po čistiace prostriedky sú opustené zvieratká a ja im hľadám nový domov. Alebo to jednoducho nahádzať na police ako normálny človek.

Okolo obeda prišiel prvý kontrolný telefonát. Cítila som sa trochu dotknuto, že neprišiel skôr.

„Ahoj, Miruška!“ ozval sa v mobile naradostený hlas mojej mamy, ktorej obyčajné *Mirka* ako zdobnenina nikdy nestačilo.

„Ahoj, mami.“

„Ako sa máš? V noci ti bolo poriadne zima, však?“

Niekedy si myslím, že je bosorka.

„Dobre, práve vybaľujem veci. A ako by mi mohlo byť zima, keď bývam v jednom byte so samotným diablom?“ zasmiala som sa. Mama sa dlho vyrovnávala s tým, že budem bývať práve s Táňou. Vždy mala pocit, že na mňa nemá najlepší vplyv.

„Tak nehovor, veď ja mám to dievča rada. Len mi je smutno, že si odišla.“

„Ja viem, no cez víkend sa vidíme. Musím sa predsa niekedy aj najesť,“ smiala som sa.

„Na to si nezvykaj. Peter sa poteší, keď sa konečne naučíš variť. Bol ťa už pozrieť?“ spýtala sa.

„Ešte nie, asi sa uvidíme až zajtra. Teraz je v škole a ja večer robím.“

„A necítiš sa zle...“

„Nie, nemyslím na to,“ vravela som, no zacítila som malé bodnutie ľútosti.

„Tento rok prejde ako nič, uvidíš. A aspoň si niečo zatiaľ privyrobíš.“

„Presne tak, bude to fajn,“ odmlčala som sa. „Doma niečo nové?“

„Ani nie. Metal si akurát označil tvoju izbu ako svoje teritórium.“

„Pohladkaj ho za mňa. Cez víkend sa s ním vybláznim.“

„Dobre. Budem už musieť ísť, deti sú hladné, takže sa začínajú handrkovať. Idem ich zavolať na obed.“

Mama pracuje ako učiteľka v škôlke, čo je podľa mňa tá najťažšia a najstrašidelnejšia práca na svete. Neustály plač a krik. Veľa malých detí na malom priestore. Porozhadzované plyšové zvieratá, bábiky a lego. Po mame som zdedila množstvo génov, no ten, čo nesie kód pre lásku k malým deťom, musel explodovať už v zárodku.

„Dobre, dávaj si pozor,“ povedala som bez rozmýšľania, v hlave som stále mala obraz hrôzostrašných detských tvárí.

„Maj sa pekne a opatruj sa, Miruška.“

Asi nikdy neprestanem byť jej malou dcérou. Nemám žiadneho súrodenca, a tak ju musím nechávať doma samu. Ešteže jej ostal Metal, ten si niekedy vyžaduje viac pozornosti ako dieťa.

Dobrá rada – pobláznené trinástky by nikdy nemali pomenovávať domáce zvieratá. Nikdy.

Tešila som sa na víkend, na to, ako ju prídem pozrieť. Vymyslela som skvelý plán, ako z nej dostať informácie. S vážnou tvárou jej oznámim: „Mami, Peter mi všetko povedal. Už mi nemusíš klamať.“ Chytí sa na to ako mucha na med a ja konečne zistím, čo sa deje.

Keď niekto zaklopal, strhla som sa. *Našli ma! Našli ma a prišli ma odviezť!* prebleslo mi hlavou.

Potichu som prešla k dverám a vzápätí sa upokojila. Cez priezor som zbadala usmiate tvár môjho dlhoročného priateľa. Teda, sme spolu presne jeden rok. Ale bol to neskuťočne dlhý rok.

Otvorila som dvere a Peter mi vtisol na pery veľký bozk a do rúk obrovský darčekový kôš.

„Ahoj, láska.“

„Ahoj,“ odvetila som a pustila som ho dnu, skúmajúc kôš. Skrýval čokoládu, arašidy, slané chrumky a mnoho ďalších kalorických bômb. Bol to poklad.

„Čím som si vyslúžila takýto dar?“ spýtala som sa ho.

„Presťahovala si sa. To je významná udalosť,“ povedal a videla som, ako analyzuje moju reakciu. Nie je si istý, či som skutočne rada, že ho vidím, nevie odhadnúť, či bolo správne doniesť mi darčekový kôš. Je skvelý v analyzovaní, pretože ja si skutočne kladiem rovnaké otázky, a odpovede nepoznám.

„Máš pravdu. Takže keď ide o takú významnú udalosť, nevádí, ak to všetko zjem sama?“ zaškerím sa.

„Absolútne nie,“ pokrúti hlavou.

„Ďakujem, že si prišiel a že ti nevadí, že chodíš s nenažrancom.“

Iba pobavene pokrútil hlavou. Radšej by si odtrhol jazyk, ako by si mal zo mňa uťahovať. Bolo to roztomilé.

Pobozkala som ho. Mám rada jeho pery, sú také... jeho. Ak je na Petrovi jedna vec, ktorú stopercentne zbožňujem, tak sú to pery. A oči. A telo. A keď ma k sebe silno pritisne, zrazu neviem, čo mám neustále za problém.

Zrazu ma však pustil a smutne skonštatoval: „Musím sa vrátiť do školy.“

„Ja som si myslela, že si skončil,“ povedala som, sklamaná, že chce odísť.

„Nie, ešte mám jedno cviko. Chcem vedieť, na čo sa mám tešiť celý semester,“ odvetil a potom ma pohladil po vlasoch, pričom mi zastrčil pramienok za ucho. „Som rád, že som ťa videl aspoň na chvíľku.“

„Aj ja som rada. To si sa skutočne trepal až sem, aby si ma videl iba na päť minút?“

„Stálo to za to,“ povedal, pobozkal ma na rozlúčku a vybral sa preč.

Takýto bol Peter. Pozorný a milý. Spravil by pre mňa všetko. Teda aspoň drvivú väčšinu toho, čo by ma urobilo šťastnou a pritom nikoho neohrozovalo a neobťažovalo. A to si cením.

Zo zamyslenia ma vytrhla SMS.

Vrátil som sa. Večer ťa prídem pozrieť. Dúfam, že ťa Táňa ešte nevyšťahovala.

A je to tu. Už viem, čo mám neustále za problém.

* * *

O jednej som už zarezávala v kaviarni *Najlepšie posedenie*, ktorú by som premenovala na *Priemerné státie v rade*. Ale rozumiem, že to by veľa zákazníkov neprilákalo.

Začala som tu pracovať pred mesiacom, keď už bolo všet-

kým jasné, že tento rok na vysokú nenastúpim. Nie je to však také zlé. Usmievam sa, robím kávu a veci z nej odvođené, krájam koláče a snažím sa nepozerať na hodiny príliš často. Majiteľ to nemá rád, vraj si môžem pokojne v hlave odpočítavať sekundy, len nech to na mne nie je vidieť.

Dnes bol jeden z tých dní, keď som pozerala na hodiny a zároveň v hlave odpočítavala sekundy. Ak by som tým skutočne vedela zrýchliť čas, šichta by sa mi z ôsmich hodín skrátila na desať minút.

Večer ma príde pozrieť Rado, môj najlepší kamarát. Bola som trochu nervózna z toho, že uvidí moje prirodzené prostredie. Domov som ho nikdy nezavolala, aby som sa vyhla celému radu nepríjemností, ktorým sa beztak vyhýbam len tak-tak. Moja mama ho nemala rada, takmer rovnako ako Táňu.

Pomedzi obsluhovanie zákazníkov a odrátavanie času som sa sem-tam zasnila. V mysli som si premietala svoju obľúbenú sebatrýzniacu myšlienku. *Čo by bolo, keby som nenarazila do toho hlúpeho stromu?*

„Haló, Zem volá Miru!“ prebral ma známy hlas. Predo mnou stála Táňa s koženou kabelkou v jednej ruke a papierovou nákupnou taškou v druhej.

„Nemala si byť v škole?“

„Veď som bola, na dnes už mám voľno. Tak som si prišla po kávu, koláčik, a porozprávať ti o mojom prvom dni.“

Už som chcela protestovať, že sa nemôžem v práci len tak rozprávať so svojimi kamarátkami, ale komu budem klamať. Dnes tam bolo mŕtvo.

„Tak aké to je?“

„Úplne úžasné!“ vyhrkla nadšene. „Všetci boli veľmi milí, dokonca aj profesori.“

„No vidíš, tak sa nemáš čoho báť.“

„Ja som sa nebála,“ ohradila sa. „Prízvukovali nám, že sa nemáme spoliehať na to, že na súkromnej škole nám

s dostatkom peňazí prejde všetko. Budeme musieť využívať logické myslenie, a ako sa dnes ukázalo, nebudem s tým mať problém. Dali nám jeden cvičný test a ja som ho spravila najlepšie!“ vyhlásila a na tvári sa jej blysol výraz hrdej škôlkarky, ktorá sa práve naučila počítať.

„Gratulujem. Bude z teba niečo,“ povzbudila som ju, zatiaľ čo som jej spod pultu vyberala koláčik s najväčšími kúskami čokolády.

„Ďakujem. Čo máš inak na pláne, keď tu skončíš?“

„Budem mať návštevu.“

„Oh, príde Peter?“

„Rado.“

„Aha,“ pozrela sa na mňa s nadvihnutým obočím. „Nie je náhodou v tom tábore?“

„Včera odtiaľ prišiel a napísal mi, že ma chce vidieť. A *nebol* v tábore, pracoval tam. Zastrešuje to jeho dobrovoľnícka organizácia.“

„A nebolo by trochu normálnejšie, ak by ťa najprv prišiel pozrieť Peter?“

„Už bol, dnes doobeda. Doniesol mi darčekový kôš.“

„Hm, mala by som si tiež nájsť priateľa,“ skonštatovala Táňa.

„Ale ani ty si ho dlho neudržíš, ak sa budeš stretávať s Radom.“

„Je ako môj starší brat,“ bránila som sa.

„V tom prípade je to, čo si včera vravela zo sna, dosť chré,“ poznamenala Táňa. Vymýšľala si, samozrejme. Ak by sa mi snívalo o Radovi, nebudila by som sa uprostred noci na nočné mory.

„Prestaň s tým. Zídeme sa vo všetkej počestnosti. Budeš na nás môcť dozerať.“

„Ani nie. Budeme mať nejaký zoznamovací večierok, takže prídem až v noci.“

„Dáš si na seba pozor, však?“

Táňa prevrátila oči a odlomila si veľký kus čokolády.

„Beriem to ako áno,“ povzdychla som si.

Dvere kaviarne sa otvorili, akýsi pán nazrel dnu, zamračil sa, zavrel za sebou a vybral sa dolu ulicou. Ľudia takto reagujú častejšie, než je normálne.

„Kedy si ho videla naposledy?“ ozvala sa Táňa.

„Rada?“

„Hej.“

„Pred dvoma týždňami,“ odvetila som. „Pripadá mi to ako celá večnosť, už sa ho neviem dočkať.“

„Ja neviem, Mira. Niečo mi na ňom nesedí. Až príliš sa snaží byť dokonalým samaritánom. Takí ľudia tým zväčša iba maskujú nejaké temné tajomstvo.“

„Prestaň,“ zahriakla som ju. „Fakt sa naňho teším.“

„V poriadku, len chcem, aby si sa mala na pozore,“ poznamenala Táňa. Odsunula tanierik s omrvinkami ku mne.

„Chceš ďalší?“

„Nie, nebol taký dobrý,“ odvetila, no videla som, ako sa jej stále zbiehajú sliny nad omrvinkami. Ak by však Táňa priznala, že jej chutí lacný koláč z obvyčajnej kaviarne, jej vštepené snobské ego by to nezvládlo.

Postavila sa zo stoličky a vzala si svoje tašky.

„Idem domov, trochu si pospím. Vstávať do školy je fakt otrava,“ povedala bez kúska hanby svojej ťažko pracujúcej kamarátke. Niekedy by som jej jednu strelila.

„Maj sa! Večer teda nebudeš doma?“ spýtala som sa iba tak okrajovo.

„Nebudem,“ odvetila. „Ale ak by sa ten zoznamovák zrušil, neboj sa, dám si do uší štuple.“

Zamávala mi a vyšla z obchodu, skôr ako som ju stihla niekam poslať.

Jediný dôvod, prečo má problém s Radom, je, že naňho žiarli. Neznesie, že mám okrem najlepšej kamarátky aj najlepšieho kamaráta.

Bola som naňho veľmi zvedavá, chcela som mu toho toľko povedať. Za tie dva týždne sa toho udialo veľmi veľa, aj

keď väčšina iba v mojej hlave. Tie veci boli však rovnako reálne ako všetko navôkol, a on tejto komplikovanej rovnici rozumel.

* * *

Sekundová ručička sa posunula na dvanástku a v tom istom momente som otočila kľúčom vo dverách kaviarne. Majiteľ by mi mal dať špeciálne ocenenie za najpresnejšieho zamykača hlavných dverí.

Poobzerala som sa po ulici. Na lavičke sedel mladý párik, držali sa za ruky a zamilovane si hľadeli do očí. Vôbec mi nevenovali pozornosť. Výborne.

Skontrolovala som mobil, no od Rada mi už viac správ neprišlo. Zrejme si ešte vybaľuje kufre, číta ďakovné listy alebo niečo podobné. Možno vybavuje veci s organizáciou, za dva týždne sa toho predsa muselo veľa pokaziť. Všetci tí ľudia sú bez neho ako bez rúk, nôh, uší aj očí, naozaj mám pocit, že celý ich život závisí od Rada.

Zavolala som mu, no mal obsadené. Hrdličky z lavičky sa na mňa prvýkrát pozreli, keď som potichu zanadávala.

Vybrala som sa domov. Cestou som si kúpila v stánku noviny a v električke som ich rýchlo preletela. Nikde ma nespomínali, čo bolo dobrým znamením. Každým dňom čakám veľký titulok - **V poli sa našlo mŕtve telo! Odhodilo ho tam pred troma mesiacmi, keď mladá vodička nezvládla riadenie a narazila do stromu. Za stromom stál človek!** Ako titulok je to príliš dlhé, no presne to vystihovalo jednu z mojich obáv.

Čo ak som zabila človeka? Alebo niekomu spôsobila obrovské zranenie, či zabila zviera? Jednoducho, čo ak môj incident neovplyvnil iba môj prízemný život? Alebo...

„Tu vystupujete,“ povedal mi ktosi a odvrátil moju začínajúcu paniku. Splašene som zatvorila noviny a pozrela sa z okna.

„Ďakujem,“ povedala som žene, ktorá sa so mnou viezla, keď som šla do roboty. Bolo zvláštne, že si zapamätala, kde som nastupovala, no nemala som čas sa nad tým zamýšľať. Rýchlo som vyletela z električky.

Noviny som položila na najbližšiu lavičku, nech ich tam nájde niekto, kto ich ešte nečítal. Ani neviem, kde som pochytala tento zvyk. Vybrala som sa hore ulicou k staršej trojposchodovej bytovke, ktorá ukrývala môj nový domov. V ruke som stále stískala mobil a čakala, že zazvoní.

Zazvonil. Na displeji sa však neukázalo očakávané *Rado*, ale neznáme číslo. Zaváhala som. Z princípu takéto hovory vždy ruším, no čo ak mi predsa len volá Rado, len z iného čísla?

„Prosím?“ ohlásila som sa.

„Mira?“

„Áno. Kto je tam?“ hlas som nevedela identifikovať, no bol mužský a mierne zastretý.

„Nič ti nechýba?“

„Čo? Kto volá?“

„Povedz, že ti nič nechýba!“ zakričal na mňa muž v telefóne. Vôbec som ho nespoznávala, no poriadne ma vydesil.

„Čo odo mňa chcete?“

„Len... to... povedz!“

„Dajte mi pokoj!“ zahučala som a zložila. Pozerala som na displej mobilu, akoby mal každú chvíľu vybuchnúť. Ten človek ma poznal, oslovil ma mojím menom. Mohol to byť ktokoľvek, no určite to nebol omyl. Narastala vo mne panika.

Alebo... alebo mohol volať inej Mire. Nejakéj Miroslave, Miriame, *Mirande*, komukoľvek. Náhodou má dotyčná podobné číslo ako ja, a tučné prsty volajúceho omylom stlačili susedné číslice.

Uložila som si číslo ako Podivín. Rozhodla som sa, že ho už nikdy viac nezdvihnem.

Pokračovala som k bytovke a snažila som sa zbaviť zne-

pokojivých myšlienok. Neprešla som však ani na koniec ulice a mobil opäť zazvonil. Tentoraz sa však na displeji zobrazilo očakávané meno.

„Ahoj. Si už na ceste?“

„Ahoj, Mira,“ ozval sa hlas, tak veľmi odlišný od toho predchádzajúceho. „Dnes nebudem môcť prísť, je mi to ľúto. Vysvetlím ti to neskôr.“

„Toto mi nerob,“ namietala som. „Čo sa stalo?“

„Zastavil sa u mňa Juro.“

Och.

„V akom stave?“ zisťovala som.

„V zlom. Prepáč, musím sa mu venovať.“

„Jasné, chápem. Uvidíme sa inokedy.“

„Prídem k tebe zajtra, dobre?“

„Dobre. Drž sa, verím, že sa dá čo najskôr do poriadku.“

„Aj ja. Už mi veľmi chýbaš,“ povedal a zložil.

Zrazu som nevedela, čo so sebou. Tak veľmi som sa naňho tešila, no bolo by odo mňa vrcholne sebecké, keby som mu zazlievala, že to zrušil. Keď išlo o Jura, veci sa nedali predvídať. Bol to jeho brat, môj kamarát, kedysi veselá kopa, dnes chodiaca troska.

Keď som sa dotrepala do bytu, Táňa tam nebola. Spravila som si čaj a zapla rádio, aby som rozptýlila sklamanie. Stále som mohla zavolať Petrovi, no videl by na mne, že ma niečo žerie. O Radovi vedel, no nebol rád, že sa s ním stretávam. Napriek tomu mi to nezakazoval, dôveroval mi.

Vo dverách sa ozval štrngot kľúčov a vzápätí do bytu s poriadnym hlukom vtrhla Táňa. Nechcela nám dopriať súkromie, chcela nás nachytať. Rýchlo si vyzula topánky a nakukla do mojej izby.

„Tu som,“ kývla som jej od jedálenského stola. „Rado sa musí starať o brata.“

„Oh,“ Táňa vyzerala sklamaná ešte viac než ja. „Ako je na tom?“

„Zle. Ktovie, kde sa doteraz túlal.“

„Rado by sa mohol konečne vzchopiť a pomôcť mu.“

„O to sa snaží od začiatku. A ty prečo nie si na večierku?“ nadhodila som.

„Presunul sa na štvrtok. Tak si aspoň spravíme kolaudáciu!“ ožila zrazu. „Zavoláme Evu, a ak chceš, tak pokojne aj Petra,“ navrhla a vytiahla mobil.

„Tak fajn, ale zavolaj iba Evu. Petra uvidím neskôr.“

„Babský večer, to sa mi páči,“ povedala Táňa a odoslala správu. Eva bola naša bývalá spolužiačka a dobrá kamarátka. Začala študovať medicínu. Mali sme byť v jednom ročníku, bývať spolu na internáte, a ani jedna z nás nemala mať doživotnú traumu.

„O chvíľu príde. Chúďa, musela byť zavretá v škole až do šiestej. Na takú školu by som ja nikdy nešla,“ poznamenala Táňa. Mlčala som. Včera mi dala najavo, že by som sa nemala ľutovať pri každej zmienke o škole.

Táňa sa zodvihla zo stoličky a prešla k chladničke. Chvíľu skúmala jej obsah a potom ju zavrela bez toho, aby niečo vytiahla.

„Zajtra ideme nakupovať. Nemôžeme žiť iba na koláčoch, čo prepašuješ z kaviarne.“

Oprela sa o kuchynskú linku a vtedy som zbadala, že na predlaktí má veľkú modrinu. Zhrozila som sa.

„Čo sa ti stalo s rukou?“

Rýchlo si stiahla rukáv a krútila hlavou.

„Nejaký debil ma dnes skoro zrazil.“

„Prečo si mi nič nepovedala? Veď to je príšerné!“ hlesla som.

„Presne pre toto som ti to nepovedala,“ zasmiala sa. „Robíš z toho vedu. Bol to jednoducho prispatý vodič, nič viac.“

„Si si istá, že ťa nechcel zraziť?“

Táňa pobavene odfrkla.

„Prečo by ma niekto chcel zraziť? Prestaň pozeráť kriminálky, nerobí ti to dobre.“

„Tu nejde o kriminálky,“ namietala som. Uvažovala som, čo všetko môžem Táni povedať. O divnom telefonáte? O tom, že po mne zrejme niekto ide? Že možno ide aj po nej? Vysmiala by ma ako poslednú hlupaňu.

„Si iba paranoidná. Ver mi, nikto ma nechce zraziť. Keď už, tak ma skôr unesú a budú od môjho otca dranktať výkupné,“ smiala sa. Mne do smiechu nebolo, no rozumela som, že Táňa musí byť voči podobným hrozivým myšlienkam odolná. Jej otec bol známy podnikateľ, peňazí mali ako kráľovská rodina. Samozrejme, že im ľudia závideli. Možno sa aj bála, no nedala to na sebe poznať a očividne o tom nechcela hovoriť. Preto som to obrátila na žart.

„Môžem ťa aj ja zavrieť do skrine a požadovať výkupné?“

„Pokojne. Ibaže v takom prípade hrozí, že sa naši rozhodnú, že ma môžeš nechať zavretú, a osvoja si teba. Vôbec by ma to neprekvapilo.“

Ani mňa, jej rodičia ma mali veľmi radi. Mama sa s tým nevedela zmieriť.

„Do piatich minút by ma odvliekla tajná služba.“

Rozozvučal sa zvonček.

„Už si po teba idú,“ uškrnula sa Táňa a šla otvoriť. Ja som zatiaľ vytiahla zo skrinky tri poháre a položila ich na stôl. Zo včerajšieho šampanského vyprchali aj najodolnejšie bublinky, no aj tak som ho vyložila k pohárom. Až také hnusné hádam nebude.

Bolo.

A tak sme si pripili čistou vodou, čo mi vôbec neprekážalo.

„Máte to tu naozaj pekné,“ skonštatovala Eva, keď si prehliadala obývačku. Musela som s ňou súhlasiť, keď boli všetky škatule vybalené, byt vyzeral ako scéna z večerného seriálu.